

Hr. Borgmester Viggo Christensen, at det var rigtig, at der var et ikke ringe Antal ledige Lejligheder, men det var Andelslejligheder, som de husvilde ikke kan leje, da de ikke kan præstere det nødvendige Indskud. Bladet slutter, efter at have gengivet dette Interview, med en Udtalelse om, at det er en pragtfuld Illustration til den nuværende Boligpolitik, og man stiller de to Tal, 500 ledige Lejligheder og 2 100 husvilde Familier, op mod hinanden og fremsætter den Mening, at det, man mangler for at afhjælpe Bolignøden, er i og for sig ikke Lejligheder, thi saadanne stod ledige, men det er billige Lejligheder. Nu vil jeg gerne sige, at dette Tal, 500 Lejligheder, som flere Gange har været nævnt i Hovedstadspressen, er jo ganske sikkert ikke for højt; jeg ved ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister ved et Møde her i København i en Forening af Parcelejere har fremsat en Udtalelse, der bekræfter, at der er et ikke ringe Antal ledige Lejligheder i København i Øjeblikket. Men dermed er vi jo i en Situation, der gør det berettiget at spørge, om der saa foreligger en tilstrækkelig gyldig Grund for at forlænge Varigheden af Loven om Statsboligfondsloan. Det er jo nemlig en Situation paa Boligomraadet, som man ikke har været ude for paa et tidligere Tidspunkt, medens Loven har haft Gyldighed, og det er tillige en Situation, der maa gøre Rigsdagen ret betænkelig. Det vilde jo være ud over al Rimeligheds Grænse at fortsætte med Opførelse af Huse med offentlig Støtte til Trods for, at det store Antal husvilde, man havde, ikke kunde bebo disse Huse, fordi de ikke havde Evnen til at betale hverken Lejen eller det Indskud, der maatte betales i disse Huse. Dette Spørgsmaal har uden Tvivl rejst sig baade hos den ene og anden af dette høje Tings Medlemmer.

Jeg vil gerne sige, at Venstre for sit Vedkommende ønsker paa Boligomraadet at komme tilbage til det, vi kalder normale Forhold, men normale Forhold paa Boligomraadet er ikke alene, at der er det nødvendige Antal Lejligheder til at tilfredsstille Efterspørgselen, det normale Forhold paa Boligbyggeriets Omraade er ogsaa, at Staten og Kommunerne fritages for den Støtte, de gennem en Række Aar har ydet til Opførelse af Boliger, og at denne Opgave overtages af det private Initiativ. Danmark har jo gennem en lang Aarrække forud for 1914 været ude for, at Befolkningstallet i Købstæderne

og større Stationsbyer er steget stærkt Aar for Aar, og at der som Følge deraf har været Brug for et stort Antal nye Boliger hvert Aar, og disse Boliger er skaffet til Veje ved Hjælp af det private Initiativ, uden at det har paaført Staten eller Kommunerne direkte Udgifter, og uden at Lejerne har været ude for at blive afkrævet en urimelig Husleje. Det er saadanne Forhold, vi gerne vilde vende tilbage til, og jeg nærer ikke Tvivl om, at denne Opfattelse ogsaa finder Tilslutning fra alle andre Sider. Det, der i saa Henseende vil være Uenighed om, er Øjeblikket, hvor denne Afspænding i Boligsituationen kan lade sig gøre. Jeg vil gerne herom sige, at mit Parti ikke anser dette Øjeblik for at være inde til Nytaar. Hvis vi ansaa dette Tidspunkt for gunstigt i saa Henseende, vilde vi modsætte os en Forlængelse af Statsboligfondslovens Gyldighed, men da vi ikke anser dette Tidspunkt for at være det rette til at standse med Støtte til Boligbyggeriet, kan vi være med til den foreslaaede Forlængelse af Lovens Gyldighed indtil 31. Marts 1926. Men jeg ønsker at understrege, at det er vor Opfattelse, at jo hurtigere det private Initiativ paa dette Omraade kan overtage Fremskaffelsen af Varen, altsaa Boliger, des bedre vil det være for vort Samfund. Og det er jo ikke udelukket, at dette Tidspunkt kan foreligge, naar Loven, hvis Gyldighed foreslaas forlænget for 3 Maaneder, udløber den 31. Marts 1926. Til den Tid vil jo nemlig Februar-Pristallet være fremkommet, og hvis det viser sig, som den højtærede Indenrigsminister haabede, at der da er et Fald i Byggepriserne paa mindst 20 pCt., vil det skabe lettere Vilkaar for Boligbyggeriet i det hele taget, hvad enten det foretages af Byggeforeninger eller af private. Og det er jo givet, at man ikke alene maa ønske en Nedgang paa 20 pCt., men endnu større Nedgang, for jo større Nedgangen i Byggeudgifterne bliver, des før vil det Øjeblik komme, hvor det kan ske, som vi fra Venstre ønsker: at det private Byggeri bliver det førende og efterhaanden det eneraadende paa dette Omraade. Og ud fra de Ting, jeg her har fremført, kan jeg med Rette drage den Slutning, at der i Boligsituationen er visse Ting, som maa betragtes som Lyspunkter, blandt andet ogsaa dette, at Antallet af husvilde og dem, som man maa komme til Hjælp ved Boligbyggeri, er i nogen Grad i Aftagende. Jeg kan slutte med at sige vedrørende